

Без команди і без Бога я ніхто, без них досягнень ніколи б не було

Пастор і телеведучий Сергій Степанюк. Від «Поспілкуймося» до «Другого дихання».

Яким був ваш початок на телебаченні?

2007 року по служінню я переїхав до Києва. Так співпало, що саме в той час почало розвиватися телевізійне служіння нашої церкви в Україні. Почав розвиватися телеканал «Надія», у 2008 році почали знімати деякі програми.

У жовтні 2008 року стартувала щоденна програма «Ранок надії», яка на той час була зовсім коротенька, але я тоді ще відношення до телеканалу не мав.

Пам'ятаю, якось на молодіжній зустрічі зустрів директора телеканалу В'ячеслава Дем'яна, який тоді тільки почав розвивати цей напрямок служіння. Ми познайомилися і він вручив мені календарик з рекламою сайту телеканалу.

Через пів року після цієї зустрічі, у керівників виникла думка створити молодіжне ток-шоу за прикладом американського «Let's talk», в якому керівник всесвітньої церкви АСД спілкувався з молоддю з різних країн. На нашому телеканалі вирішили зробити за схожим форматом, але не з одним гостем, а з різними людьми. Їм потрібен був молодіжний ведучий, а я на той час був керівником молоді в Києві, знав, як спілкуватися з молоддю. Тому запропонували мені спробувати себе ведучим. Це для мене було щось нове, я трохи, звичайно, переживав, але це був той напрямок, у якому мені було цікаво розвиватися.

Отже, у червні 2009 року вийшов перший випуск програми «Поспілкуймося». Якраз у цьому році виконується 10 років з

того часу. Спочатку програма виходила щомісяця, потім щотижня. За один день ми знімали чотири програми, четверта виходила у прямому ефірі в інтернеті.

Розкажіть про програми, в яких були ведучим. Які програми ви запропонували самі?

Взагалі за своє творче життя на телеканалі я вів чотири програми. Перша – це «Поспілкуймося». В програмі був з самого початку, але ідея це не моя, мене запросили на роль ведучого. Потім ми формували певні зміни, командою розробляли продовження.

Пізніше мене паралельно запросили до програми «Ранок надії». Це щоденна ранкова програма, яка постійно розвивалася, постійно покращувалася. Шість років я був ведучим цієї програми. Разом з ведучою Мартою Мамай ми внесли деякі кращі зміни у цю програму, з того часу, як Марта стала і продюсером «Ранку надії».

Наша невеличка команда працювала над концепцією цієї програми, бо нашим бажанням була її місіонерська складова. І після якісних змін у програмі, щомісяця завдяки її присутності в ефірі, більше 100 людей замовляли уроки з вивчення Біблії. Ми бачили, як Бог благословляє, коли щодня було по декілька дзвінків, коли люди дякували, замовляли уроки, щось запитували.

Коли Міністерство охорони здоров'я звернулося до нашого телеканалу за допомогою висвітлити принципи медичної реформи в Україні, було прийнято рішення зробити один сезон програми у прямому ефірі, яка б допомагала людям зрозуміти суть цієї реформи.

У програму «Медреформа: реалії» запросили мене і Уляну Пчолкіну бути ведучими. Вийшло 13 випусків програми. Було дуже цікаво, бо кілька місяців у прямому ефірі розглядали різні теми, спілкувалися з цікавими гостями.

Коли нове керівництво ранкового шоу вирішило взяти нових ведучих у програму «Ранок надії», у мене з'явилася можливість створити свою програму, яку назвав «Друге дихання». Звичайно, ми тільки розвиваємося, але вже маємо гарні відгуки, гарні результати. Люди телефонують і дякують за натхнення, яке дає програма, замовляють уроки з вивчення Біблії. Більшість у нашій команді – волонтери. Знайшлися спонсори, які фінансово підтримали проект, за що їм безмірно вдячний.

Сайт програми «Друге дихання» <https://2d.hope.ua/>

Вам допомагає в роботі професія бухгалтера, можливо, ви як математик, чітко розраховуєте питання?

У мене не математичний склад розуму, в цьому напрямку мені завжди дуже складно. Часто кажу, що п'ять років вчився на бухгалтера, щоб зрозуміти, що це не моє. Але, вважаю, що ці роки не пройшли безслідно.

Впевнений, що вища освіта, незалежно від того, чи ти будеш працювати у цьому напрямку чи ні, формує кругозір людини: вона ширше дивиться на інші речі, краще починає розуміти життя, яке бурлить навколо.

Я впевнений, що більше у програмі мені допомагає пасторський досвід. Я на пасторському служінні з 2002 року, і цей досвід допомагає мені у спілкуванні з іншими людьми.

Зараз у програмі «Друге дихання» мені потрібно спілкуватися з відомими людьми нашої країни, з ними не завжди просто. Звичайно, є дуже прості люди, з якими спілкуєшся, неначе знайомі багато років. А є люди непрості, до яких потрібний певний підхід.

Світська журналістика спрямована на те, щоб зробити скандал, витягнути з людини щось таке, щоб потім смакувати цим на телебаченні чи у пресі – це популярно у світі. Але наша мета – не просто показати як людина живе, не тільки розкрити її внутрішній світ, але й показати, що вони теж звичайні люди,

мають свої переживання, свої проблеми. Але в той же час, коли їм було дуже важко, вони не опустили рук, серед цих проблем вони продовжили рухатися уперед і досягли певного успіху.

Завжди у програмі є певний духовний висновок пастора, який скеровує слухачів та глядачів на те, щоб люди розуміли, що з Богом набагато легше вирішувати усі проблеми.

Ви запрошуєте у програму неординарних людей. Де знайомитися, знаходите таких?

Сьогодні, щоб познайомитися з людиною, не треба чогось неординарного, є інтернет, Фейсбук.

Мене часто питають, як я познайомився з лікарем Комаровським. Я просто написав йому у Фейсбуці, а він відповів. Ми записали з ним вже з десяток інтерв'ю, будемо працювати і в майбутньому, бо вже потоваришували.

З іншими гостями я також залишився в дружніх стосунках, ми зідзвонюємося, спілкуємося.

Цікаво, що коли до нас приходять відомі люди на зйомки, то буває так, що по закінченню просять: «Можна, я ще у вас посиджу? У вас так спокійно, так добре, ви так відрізняєтеся від інших, у вас така хороша атмосфера, ніхто не лається – ви інші».

Один з гостей розповідав, що на світських каналах вмикаються камери, всі починають посміхатися, гарно ставитися до тебе, а коли зйомки закінчуються, ти нікому не потрібний, нікому не цікавий. Каже, що у нас по-іншому: «Ви завжди такі, завжди хороші. До всіх гарно ставитесь». Люди це відчувають.

Коли я питаю, чи можуть вони надати контакти їхнього знайомого, який теж відома особистість, вони діляться контактами і, можливо, рекомендують наш канал. Після того, як відзняли програму, стараюсь підтримувати стосунки, якщо людина не проти.

Ми дуже подружилися з народним артистом України Анатолієм Матвійчуком, часто переписуємося. Ось недавно я, за його запрошенням, відвідав його ювілейний концерт, він – частий гість у наших програмах.

Гостями вашої програми є не тільки віруючі люди?

Так, на програми телеканалу «Надія» приходять люди не тільки віруючі, але й світські, які діляться своїми досвідами чи професійною інформацією.

На «Ранок надії» запрошуються люди, які є фахівцями різних напрямків. Якщо ми можемо навчитися чогось у людей іншої конфесії чи секулярної, чому не використати цю можливість.

Крім того, потрібно пам'ятати, що телеканал «Надія» не для адвентистів створений, його основна місія – нести Євангеліє, цю добру вістку людям, які її не знають. Телеканал не створений для того, щоб просто розважати віруючих людей, для адвентистів це є гарний бонус, що вони можуть там щось подивитися, навчитися, насолодитися гарними програмами. Але основна мета каналу – місіонерська.

Якщо я можу запросити гостя, якого знають люди в світі, то вони будуть це краще сприймати, ніж коли бачать незнайому, хоч і віруючу, людину.

Основна концепція моєї програми – запрошувати саме таких відомих, публічних людей, які могли б поділитися своїм досвідом, мотивувати тих, хто їх буде дивитися і слухати. Наша програма має таку концепцію, що гості в житті мають отримати певну перемогу.

Проект «Друге дихання» створений для людини, яка має проблеми в своєму житті, а наші гості повинні стати мотиваторами для неї, щоб ця людина не опускала руки, не розчаровувалася. Крім цього обов'язково відкриваємо духовний аспект питання, яке піднімалося у програмі.

Кожному гостю ми обов'язково даруємо духовну літературу, яка буде корисна для нього. Щотижня у програмі ми розігруємо подарунок від гостя і тому, хто виграв, даємо подарунки і від нас.

З ким вам легко було працювати?

Бог мені послав таких людей, що не можу сказати, що з кимось було важко працювати. Дуже вдячний за шість років праці з Мартою Мамай, бо в цей час Бог розвивав її і мої таланти. Вдячний і за співпрацю з Уляною Пчолкіною, яка не є віруючою людиною, але ми плідно працювали, по-дружньому, я спілкуюся з нею і її чоловіком і зараз. У програмі «Поспілкуймося» плідно працювали разом з Олександром Дмитренко, на жаль, вона зараз не живе в Україні.

Зараз у мене є чудова команда. Хоч у кадрі більше видно мене одного, але поза кадром працюють інші. Вдячний Богу за режисера Варвару Ануфрієву, яка була раніше режисером «Ранку надії». Зараз вона в декреті і готується стати мамою ще раз, та ми продовжуємо співпрацювати.

У кого ви хочете взяти інтерв'ю в майбутньому? Можливо з такою людиною тяжко зараз зв'язатися, але б ви хотіли запросити її у програму.

Так, є така людина – Президент України. Але це не принципово. Я вірю, що Бог приведе таких людей, які нам потрібні.

Коли я тільки планував цю програму, склав список з 80 людей, яких би хотів запросити в гості. Маю надію, що всі ці люди поступово будуть у нашій програмі.

Як ви готуетесь до передачі, як підбираєте питання, щоб не зробити людині боляче?

Щоб підготуватися до 20 хвилинного інтерв'ю у першій частині програми, я витрачаю в середньому близько шести годин: перечитую багато інтерв'ю з цією людиною, намагаюся зрозуміти,

чим вона живе, що цікавого у її житті, можливо, що болить, стараюся знайти запитання, які б не були банальними, які їм усі ставлять. Для мене дуже важливо, щоб людина щиро відповідала, не грала роль.

В кожній програмі звучить запитання: «Яка мета вашого життя?», мені його радили ставити у кінці. Але я помітив, що після цього питання люди відповідають по-іншому на наступні.

Деякі гості прямо кажуть, що не задумувалися ніколи над таким питанням, починають мислити, розуміють, що простими банальними фразами не відбудуться, треба заглянути до себе усередину, відповідати щиро. Після цього наступні відповіді звучать по-іншому.

Звичайно, стараюся не ставити питання, які б образили людину, принизили перед глядачами. Можливо, хтось з глядачів і не відчуває повагу до цієї людини. Моя мета – показати найкраще, що є в людині, щоб і сама людина побачила в собі це найкраще, і що це найкраще може допомогти у вирішенні складних життєвих ситуацій.

Вони не знають ваших запитань завчасно?

Ні, принципово ні. Жоден гість не знає, це видно по їхній реакції, коли вони відкривають карточки з запитаннями: хтось дивується, хтось сміється, але всім подобається.

Після закінчення передачі бувало, що починають негативно реагувати, переживати, що не так щось сказали?

Ні, ніколи не було негативного відгуку від тих людей, які приходять до нас у гості. За всю свою телевізійну працю не пам'ятаю негативного відгуку. Навпаки, всі кажуть: «У вас так добре, ви такі класні». Буває після запису ще сидимо, п'ємо чай, спілкуємося.

Як вдається поєднувати два таких обширних напрямки служіння?

Завжди кажу, що без команди і без Бога я ніхто, без них

перемог та досягнень ніколи б не було. Звичайно, це забирає багато часу ввечері, часто вночі. Але, як на мене, це того варте.

Сім'я мене підтримує молитовно, морально. Моя дружина Лілія не публічна людина, але гарний тил у мене вдома. Меншій доньці всього три роки, вона вже звикла бачити тата на екрані, тому для неї це звичне. Старша донька Еліна, якій 14 років, пишається своїм татом, розвиває ті таланти, які дав їй Бог. Її нещодавно помітили і запросили зніматися у новому сезоні дитячого шоу «Малюваки». Це було без моєї протекції, я такого не люблю.

Я дуже негативно ставлюся до того, коли звеличується не Бог, який дав таланти, а людина. Тому вчу своїх дітей, що я – звичайна людина, незважаючи на те, що мене показують по телевізору, що в першу чергу я – пастор. Ми всі – звичайні люди, тільки Бог кожному подарував особливий талант і поставив на своє місце. Дуже важливо не гордитися своїми досягненнями, бо хто ми проти Бога?

Які ідеї ви плануєте втілити в майбутньому?

В мене є ідея телевізійного проекту, але поки що на його втілення немає коштів. Він присвячений людям з інвалідністю. Мене ця тема дуже хвилює, хотів би її розвивати. В Україні, як на мене, неправильне ставлення для таких людей, немає доступу до багатьох будівель, немає пристосувань для їхнього пересування, немає нормальних послуг. Люди, які не мають інвалідності, не розуміють, як тяжко жити таким людям.

У мене є друзі – сім'я Хлопецьких з Вінниці. Вони обоє мають інвалідність. З того часу, як з ними познайомився, почав по-іншому розуміти це питання. Багато чого від них навчився, в першу чергу в ставленні до таких людей.

Потім познайомився з Уляною Пчолкіною, з якою вів програму «Медреформа: реалії», вона теж має інвалідність, пересувається на візку. Уляна дуже активна у розвитку захисту прав людей з

інвалідністю. Вірю, що Бог дасть спонсорів, які підтримають цей напрямок і зможу реалізувати цей проект.

Ваша донька Еліна підказує, що цікавить підлітків, кого б вони хотіли бачити на екрані?

Цільова аудиторія моєї програми – це дорослі люди, але, завдяки тому, що маю дітей, знаю те, що цікавить батьків. Проблеми, які виникають у вихованні дітей, допомагають у формуванні деяких інтерв'ю, запитань.

Особливо, коли у «Ранку надії» у нас щодня були дуже різноманітні гості, було дуже багато різноманітних тем і доводилося ставити запитання і з власного життя, бо це проблеми багатьох батьків. Еліна – мій чесний критик, підказує мені відомих людей, які подобаються підліткам, просить запросити їх.

Ви звершуєте пасторське служіння?

Я – пастор, а також керівник відділу комунікації Церкви адвентистів сьомого дня в Україні. Не маю громади, працюю саме в адміністративному напрямку. Робота ж на телебаченні для мене більше як хобі, де можу реалізувати ті таланти, які доручив мені Бог.

Питання – Алла Шумило